

Đề bài:

Cảm nghĩ của
em về một cuộc
chia tay.

Bài làm

Lại một mùa hè nữa đã đến! Tiếng ve cất lên rả rích giữa trưa hè oi ả khiến tôi nhớ đến mùa chia tay năm ấy – đó là thời điểm đánh dấu bước ngoặt của cuộc đời tôi, ngày tôi chia tay bạn bè, thầy cô tiểu học để bước sang một ngôi trường mới, một thế giới mới – ngày chia tay tôi không thể nào quên.

Trong tôi giờ đây còn in rõ hình ảnh của cuộc chia tay đầy âu lo và nước mắt ngày ấy, những giọt nước mắt vô tư của lũ học trò nhỏ xíu lần đầu tiên phải buồn nỗi buồn chia xa.

Khi tiếng trống tan trường vang lên, những tưởng trong lớp vẫn sôi nổi, tràn đầy tiếng cười... Vậy mà chẳng ai ngờ lại có những giọt nước mắt vào phút cuối cùng. Bánh kẹo của buổi liên hoan vẫn đầy nguyên trên đĩa, chẳng ai muốn ăn, bởi chúng tôi đang cố tranh thủ từng phút, từng giây để được bên nhau trò chuyện, kể cho nhau nghe những câu chuyện vui, ôn lại những kỉ niệm và cùng nhau viết những trang lưu bút. Ngày hôm đó, cô giáo như cùng hòa mình với lũ học trò nghịch ngợm. Cô đã cùng chúng tôi ca hát, tham gia những trò chơi và viết lưu bút cho chúng tôi nữa. Trong cái khoảnh khắc ấy, tôi thấy thời gian như chậm lại, và không chỉ riêng tôi trong lớp ai cũng mong vậy, chẳng ai nghĩ tới phút chia li. Nhưng cuộc đời là thế, có gặp gỡ ắt có chia xa, có hợp rồi sẽ tan, đó là chuyện vô cùng bình thường. Dầu biết vậy nhưng sao trong giây phút ấy người ta lại lưu luyến nhau đến thế!

Từng trang lưu bút như nhiều thêm những dòng chữ. Đúng là đến khi chia tay mới thấm thía hai chữ bạn bè, hai chữ thầy cô. Trong suốt thời gian học với nhau, chúng tôi vô tư đến lạ! Hờn dỗi vu vơ, trách móc nhau chỉ vì những lí do cỏn con để rồi đến ngày chia xa cứ sứt sịt nói lời xin lỗi. Bước ra khỏi cửa lớp, tiếng khóc bỗng vỡ òa, bước chân ai cũng như chùn lại, không nỡ đi tiếp. Vẫn hàng cây ấy, ghé đá ấy, dãy phòng học đã ngả màu son, suốt năm năm gắn bó tôi thật không đành rời xa.

Tiếng ve bỗng im bật trong những vòm lá, gió thổi không thổi để những chiếc lá vàng thổi không xào xạc dưới chân lũ học trò chúng tôi. Khoảnh khắc ấy sao mà nghẹn ngào quá vậy...

Dù buồn, dù tiếc nhưng ai cũng có một con đường riêng mà cuộc sống đã chỉ ra. Chúng tôi phải chia tay nhau thật rồi, mỗi đứa một nơi, không dám hẹn trước với nhau điều gì.

Giờ đây, từng ngón tay lật từng trang lưu bút, tôi không khỏi chạnh lòng khi nghĩ đến giờ phút chia li hôm ấy. Những dòng khích lệ động viên của cô vẫn nhòe giọt nước mắt ngây thơ. Những dòng thơ mà bạn bè viết cho tôi dường như vẫn tươi màu mực tím:

*Phượng hồng cho đỡ mắt ai
Bằng lăng tím ngát để hoài nhớ mong
Bâng khuâng áo trắng lên đường
Bước đi ngoảnh lại sân trường hoa rơi.*

Tôi làm sao quên được cái ngày tôi chia tay bạn bè, thầy cô, cái ngày tôi rời mái trường tiểu học. Tôi bước đi mà sau lưng một sân trường thương nhớ vương đầy những cánh hoa rơi tan tác...